

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové, soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Olgy Stránské v právní věci žalobce: **R. R.**, bytem x zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 33, Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: J. Š. bytem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2015, čj. 34499-4/2015-900000-302,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou, která byla doručena soudu dne 19. 11. 2015, se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 5. 2015, čj. 394-10/2015-610000-12, jímž byla osoba zúčastněná na řízení - vrchní inspektor J. Š.- uznána vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a byl jí uložen kázeňský trest, a to pokuta ve výši 3.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal dne 11. 6. 2015 žalobce odvolání. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 9. 2015, čj. 34499-4/2015-900000-302, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno ve výrokové části tak, že osobě zúčastněné na řízení byla za popsání jednání uložena pokuta ve výši 20.000 Kč, jinak zůstalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně beze změn.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný při rozhodování nevyhověl jeho požadavku na uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti osobě zúčastněné na řízení, a to i přes tu skutečnost, že uznal pochybení správního orgánu I. stupně při posouzení míry zavinění osoby zúčastněné na řízení a vyvození výše trestu. Žalovaný podle žalobce zatížil napadené rozhodnutí vadou spočívající v rozporu mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí a nesprávným právním posouzením věci. V rozporu s § 190 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), žalovaný nepřezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu. Napadené rozhodnutí žalovaného proto nesplňuje

požadavek kladený na rozhodnutí v § 181 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť není v souladu s právními předpisy.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že má důvodné pochybnosti o aktivní legitimaci žalobce v předmětném soudním řízení. Žalobce podle něj nemohl být a nebyl žalobou napadeným rozhodnutím jakkoliv dotčen na svých právech způsobem uvedeným v § 65 odst. 1 či odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce, jakožto navrhovatel v řízení o návrhovém přestupku (jednání majícího znaky návrhového přestupku), má pouze právo domáhat se soudního přezkumu postupu správního orgánu při procesních úkonech, které se ho jako navrhovatele dotýkají. Žalobce však nebyl v řízení poškozeným a nepřísluší mu tak právo domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí, kterým byl jeho návrh shledán oprávněným a osoba zúčastněná na řízení potrestána. Žalobce v podané žalobě rozporuje výši a druh uloženého trestu, přestože k tomu není oprávněn. Z důvodu absence aktivní žalobní legitimace žalobce navrhl žalovaný žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro odmítnutí žaloby, navrhl žalovaný zamítnutí žaloby, neboť vydané rozhodnutí není nezákonné a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Osoba zúčastněná na řízení se k podané žalobě nevyjádřila.

Ze správního spisu soud zjistil, že na základě podnětu žalobce ze dne 9. 2. 2015 správní orgán I. stupně zahájil v souladu s § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru řízení o jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) a c) zákona o přestupcích, s osobou zúčastněnou na řízení. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 19. 5. 2015, čj. 394-10/2015-610000-12, byla osoba zúčastněná na řízení uznána vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 6. 2. 2015 kolem 7:30 hod. na Územním pracovišti Celního úřadu pro Středočeský kraj v Benešově slovně napadla za použití vulgarismu „sráč“ žalobce, služebně zařazeného na místo referenta mobilního dohledu u Celního úřadu pro Středočeský kraj. Dále byla osoba zúčastněná na řízení uznána vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 6. 2. 2015 kolem 7:30 hod. na Územním pracovišti Celního úřadu pro Středočeský kraj v Benešově vyhrožovala žalobci újmou na zdraví. Za tato jednání mající znaky přestupku byla osobě zúčastněné na řízení uložena pokuta ve výši 3.000 Kč podle § 51 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 51 odst. 2, odst. 3 zákona o služebním poměru a § 49 odst. 2 a § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 11. 6. 2015 odvolání, v němž napadl výlučně druh uložené sankce. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 9. 2015, čj. 34499-4/2015-900000-302, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno ve výrokové části tak, že osobě zúčastněné na řízení byla za popsání jednání uložena pokuta ve výši 20.000 Kč, jinak zůstalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně beze změn.

Žalobce označil v žalobě jako žalovaného generálního ředitele Generálního ředitelství cel. Osobu žalovaného určuje kogentně § 69 s. ř. s. tak, že jím je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Generální ředitel Generálního ředitelství cel je služebním funkcionářem, jenž vydal rozhodnutí o odvolání, ovšem nejde o správní orgán. Správním orgánem je Generální ředitelství cel, jehož funkční složkou je generální ředitel. Žalovaným v tomto řízení tak je Generální ředitelství cel (viz rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2014, čj. 4 As 14/2014 – 30). Byť tedy žalobce označil žalovaného nesprávně, nebrání tato vada projednání žaloby, neboť

v ní je jednoznačně uvedeno, jaké rozhodnutí se napadá. Je pak odpovědností soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, komu toto postavení náleží dle § 69 s. ř. s., nikoliv s tím, koho žalobkyně nesprávně označila v žalobě (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 – 56).

Soud se dříve, než přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí, zabýval otázkou, zda je splněna podmínka řízení spočívající v podání žaloby osobou, které svědčí aktivní žalobní legitimace.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Z výše citovaného § 65 s. ř. s. vyplývá, že aktivní legitimaci k podání žaloby má pouze osoba, která splňuje předpoklady dané odst. 1 nebo odst. 2, přičemž základní podmínkou žalobní legitimace je tvrzení žalobce, že byl žalobou napadeným rozhodnutím dotčen ve své právní sféře. Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 – 86).

V případě, že je žaloba podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, soud je povinen ji podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnout. Odmítnutí návrhu je však vyhrazeno pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již ze samotné žaloby. Citované ustanovení naopak nelze vztáhnout na situace, kdy by neoprávněnost osoby k podání návrhu musela být složitě zjišťována a zdůvodňována, případně dokazována. Pokud tomu tak není, musí soud návrh projednat a vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, rozhodne o věci rozsudkem (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, čj. 4 As 50/2004 – 59).

V řízení ve věcech služebního poměru, jehož předmětem je jednání příslušníka bezpečnostního sboru, které má znaky přestupku, se postupuje podle procesních ustanovení zákona o služebním poměru a podpůrně dle správního řádu (viz § 1 odst. 2 správního řádu). Zákon o přestupcích se použije v rozsahu, v němž na něj zákon o služebním poměru výslovně odkazuje (zejména § 189 odst. 1). To ovšem neznamená, že judikatura týkající se výkladu jednotlivých otázek ve vztahu k zákonu o přestupcích by nebyla použitelná i na řízení ve věcech služebního poměru, je-li jeho předmětem jednání, které má znaky přestupku. To je dáno shodným či obdobným charakterem institutů upravených jak zákonem o přestupcích, tak i zákonem o služebním poměru.

Účastníkem řízení, které je vedeno proti příslušníkovi bezpečnostního sboru, pro jednání, které má znaky přestupku, je vedle příslušníka bezpečnostního sboru též navrhovatel (§ 169 věta za středníkem zákona o služebním poměru), jímž se dle poznámky pod čarou

rozumí navrhovatel ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích. Navrhovatelem je dle posledně uvedeného ustanovení osoba postižená přestupkem ublížení na zdraví z nedbalosti, úmyslného narušení občanského soužití nebo proti majetku, jde-li o osobu blízkou ve vztahu k pachateli přestupku, a dále osoba postižená přestupkem ublížení na cti.

Zákon o služebním poměru pojem „navrhovatel“ sám nijak nevymezuje, ve vztahu k osobám, které by byly navrhovateli dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, užívá v § 189 odst. 2 pojem „postižená osoba“, která podává podnět (nikoliv návrh) k projednání jednání, které má znaky přestupku. O způsobu vyřízení tohoto jednání se osoba, která podala podnět, pouze vyrozumí (nedoručuje se jí rozhodnutí). Pojem „navrhovatel“ je tedy třeba za dané situace vykládat shodně jako v případě § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, a to tím spíše, že pojem „navrhovatel“ užitý v § 169 zákona o služebním poměru souvisí výlučně s řízením o jednání, které má znaky přestupku.

Řízení bylo vedeno proti osobě zúčastněné na řízení právě pro jednání, která měla znaky přestupku ublížení na cti a přestupku úmyslného narušení občanského soužití [§ 49 odst. 1 písm. a) a c) zákona o přestupcích], nedošlo však k nim mezi blízkými osobami.

Za jednání, které má znaky přestupku ublížení na cti a přestupku úmyslného narušení občanského soužití a které bylo spácháno mezi osobami blízkými, lze uložit kázeňský trest jen tehdy, jestliže podnět k zahájení řízení podala postižená osoba (§ 189 odst. 2 zákona o služebním poměru). Toto ustanovení lze interpretovat dvojím způsobem, buď vymezuje okruh tzv. návrhových přestupků v úplnosti, a neuplatní se tak obecná úprava obsažená v § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, nebo vymezuje toliko okruh návrhových přestupků spáchaných proti blízké osobě s tím, že vedle toho lze aplikovat § 68 odst. 1 zákona o přestupcích v tom rozsahu, že jednání, které má znaky přestupku a které spočívá v urážce na cti osoby, jež není osobou blízkou, lze projednat rovněž pouze z podnětu (na návrh) osoby poškozené tímto jednáním. V nyní posuzované věci by to znamenalo, že v případě akceptace prvně uvedeného výkladu by žalobce nebyl vůbec účastníkem řízení vedeného vůči osobě zúčastněné na řízení pro jednání, které má znaky přestupku, neboť ačkoliv toto jednání naplnilo znaky přestupku ublížení na cti a přestupku úmyslného narušení občanského soužití, nedošlo k němu mezi osobami blízkými. Na takový případ proto nedopadá § 189 odst. 2 zákona o služebním poměru ani § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, jehož aplikace je vyloučena právě svébytnou úpravou této problematiky v zákoně o služebním poměru. Pokud by se soud přiklonil k výkladu druhému, pak by žalobce byl účastníkem řízení vedeného proti osobě zúčastněné na řízení jako navrhovatel, a to podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích z důvodu, že se ve společném řízení projednává i jednání, které má znaky přestupku ublížení na cti (bez omezení jen na osoby blízké).

Pokud by soud přijal za vlastní ten výklad § 189 odst. 2 zákona o služebním poměru, který je pro žalobce příznivější, tedy že byl jakožto navrhovatel účastníkem řízení vedeného proti osobě zúčastněné na řízení, znamenalo by to, že žalobce by mohl být legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pouze podle § 65 odst. 2 s. ř. s. (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2015, čj. 5 As 139/2014 – 21, dále též rozsudek ze dne 12. 11. 2015, čj. 10 As 60/2015 – 30). Jako takový je žalobce omezen v důvodech, z nichž může rozhodnutí správního orgánu napadat. Toto omezení je přitom soudním řádem správním definováno jako „*práva, která jemu (žalobci) přísluší*“. K tomu, o jaká práva jde, se judikatura správních soudů opakovaně vyjadřovala. Tradičně jsou za taková práva považována procesní práva účastníka řízení, tedy například právo navrhnout provedení důkazů správnímu orgánu, právo seznamovat se s provedenými důkazy a právo činit

v průběhu správního řízení vůči správnímu orgánu a jeho postupu vyjádření (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 6 A 49/2002 – 41). Vedle těchto „klasických“ procesních práv jsou do této kategorie žalobci příslušejících práv řazena i práva další. Například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2007, čj. 4 As 69/2006 – 103, žalobci aktivně legitimovanému podle § 65 odst. 2 s. ř. s. svědčí také právo na to, aby správní orgány zjistily přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřily potřebné podklady pro rozhodnutí a též právo na to, aby rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze skutkového stavu, který má oporu ve spisech. Rovněž mu přísluší právo na to, aby se správní orgány řádně vypořádaly s žalobcem uplatněnými námitkami i odvolacími důvody (rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 88/2008 – 301).

V této souvislosti lze poukázat na § 81 odst. 4 zákona o přestupcích, podle něhož má navrhovatel právo podat odvolání jen proti té části rozhodnutí, která se týká vyslovení viny obviněného z přestupku nebo povinnosti navrhovatele nahradit náklady řízení, může se odvolat též proti rozhodnutí o zastavení řízení. Je-li navrhovatel současně poškozeným, pak se dle § 81 odst. 2 zákona o přestupcích může odvolat i ve věci náhrady škody. Z toho plyne, že navrhovatel, byť je účastníkem řízení o přestupku, postrádá legitimaci k podání odvolání proti výroku o trestu. Aplikace tohoto ustanovení v řízení o jednání příslušníka bezpečnostního sboru, které má znaky přestupku, není zákonem o služebním poměru připuštěna, neboť tuto otázku nelze podřadit pod § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru. Uvedené ustanovení nicméně na příkladu jiného předpisu z oblasti přestupkového práva precizně vytyčuje meze dotčení navrhovatele (poškozené osoby) řízením o přestupku.

Jestliže by soud naproti tomu dospěl k závěru, že žalobci vůbec nenáleželo postavení účastníka řízení o jednání, které má znaky přestupku, pak by nemohl být legitimován k podání žaloby ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť práva v řízení ve věcech služebního poměru náleží jen jeho účastníkům, nikoliv osobám, které účastníky nejsou.

Žalobce svou žalobu odůvodnil pouze tím, že žalovaný při rozhodování nevyhověl jeho požadavku na uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti osobě zúčastněné na řízení, a to i přes tu skutečnost, že uznal pochybení správního orgánu I. stupně při posouzení míry zavinění osoby zúčastněné na řízení a vyvození výše trestu. Má za to, že rozhodnutí je v rozporu s § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, který upravuje podmínky pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Domnívá se, že bylo-li jednání osoby zúčastněné na řízení posouzeno jako porušení služebního slibu, bylo povinností žalovaného uložit jí kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Postup žalovaného považuje za příliš benevolentní.

Žalobce v žalobě naproti tomu neuvedl žádná tvrzení, z nichž by vyplývalo, že by byl postupem správního orgánu zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. Z žaloby ani v hrubých obrysech nelze dovodit, jaké procesní právo žalobce mělo být porušeno. Tvrzení žalobce, jimiž vymezuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a implicitně odůvodňuje svoji žalobní legitimaci (tvrzení o zasažení do práv), se soustřeďují výlučně na zákonnost výroku o kázeňském trestu, pokud jde o volbu druhu kázeňského trestu (bez jakýchkoliv procesních konotací – přezkoumatelnost rozhodnutí, dostatečně zjištěný skutkový stav apod.). Žalobce se domnívá, že osobě zúčastněné na řízení měl být uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Zájem žalobce na uložení právě tohoto trestu je zjevný, neboť dle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru by musela být osoba zúčastněná na řízení v případě uložení tohoto druhu kázeňského trestu propuštěna ze služebního poměru. Uložení pokuty jako kázeňského trestu takové následky nemá. Způsob a intenzita potrestání pachatele

protiprávního jednání je věcí vztahu mezi bezpečnostním sborem a osobou zúčastněnou na řízení jakožto příslušníkem sboru, nikterak se nedotýká právní sféry žalobce jakožto navrhovatele.

Již z obsahu žaloby a napadeného rozhodnutí tak jednoznačně vyplývá, že žalobce nemá aktivní žalobní legitimaci v tomto řízení, neboť nepřednesl takové tvrzení, z něhož by plynulo, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byla jeho procesní práva porušena do té míry, že to mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Jelikož je nedostatek aktivní žalobní legitimace žalobce zjevný, není potřeba bližšího zkoumání této otázky na základě obsahu správního spisu nebo důkazních prostředků, jsou tak splněny podmínky § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro odmítnutí žaloby, neboť byla podána osobou zjevně neoprávněnou. Za této situace již soud nezkoumal, zda byly žalobní body uplatněné v žalobě důvodné.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož byla-li žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **l z e** podat kasační stížnost **v e l h ů t ě** dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Osobě, která splňuje předpoklady

pro osvobození od soudních poplatků, může Nejvyšší správní soud ustanovit na její žádost zástupce z řad advokátů.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová